

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/31/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314010072
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Repáň
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5314010072.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Repáňa a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Pavla Polku na verejnom zasadnutí konanom 14. mája 2015 prejednal odvolanie okresného prokurátora podané proti rozsudku Okresného súdu Čadca, sp.zn. 2T/25/2014 z 26.8.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania okresného prokurátora a obžalovaného A. I. **z a m i e t a** .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. I. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák., pre skutok uvedený vo výroku napadnutého rozsudku.

Bol za to odsúdený podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon tohto trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému U. L. škodu vo výške 233,-Eur.

Proti rozsudku okresného súdu podali riadne a včas, v zákonom stanovenej lehote, odvolania okresný prokurátor a obžalovaný. Odvolanie okresného prokurátora smerovalo proti výroku o vine a treste a odvolanie obžalovaného iba proti výroku o treste.

Podľa názoru okresného prokurátora konanie obžalovaného uvedené vo výroku napadnutého rozsudku napĺňa skutkovú podstatu trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zák. tak, ako je to uvedené v obžalobe okresného prokurátora. Použitie fyzického násillia proti telesnej integrite inej osoby znamená, že útočník použil fyzickú silu takým spôsobom, aby priamo fyzicky zvonka účinkovala na živé telo inej osoby a to proti jej vážne mienenej vôli. Obžalovaný sotil, t.j. fyzickou silou zozadu pôsobil na telo poškodeného, ktorý to nečakal, čím U. L. zhodil na zem, navyše ho týmto konaním dostal do takého stavu, kedy z dôvodu svojho postihnutia nedokázal klásť odpor a za takejto situácie ho obžalovaný prehľadal a vzal mu peňaženku s peniazmi. Z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže nie je významná intenzita použitého násillia, teda či sotenie bolo silné alebo slabé. Dôvodom, že obžalovaný nepotreboval vynaložiť väčšiu silu na to, aby poškodeného ktorého poznal, dostal do polohy, z ktorej sa už nebol schopný kvôli svojmu hendikepu brániť, bola práve skutočnosť, ktorá predstavuje osobitný kvalifikačný pojem (chránená osoba) a to, že poškodený ako staršia osoba sa pohyboval za pomoci barly a predstavoval pre obžalovaného „ľahkú korisť“, pri ktorej nie je očakávaný väčší odpor. Navrhol preto, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a rozhodol vo veci sám tak, že obžalovaného uzná vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zák. a v sadzbe tohto

trestného činu mu uloží primeraný trest alebo aby vec vrátil Okresnému súdu v Čadci, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolanie obžalovaného smerovalo iba proti výroku o treste, pričom sa domáhal, aby mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo, pričom mal na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na všetky prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolania okresného prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné.

Okresný súd v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní správne zistil skutkový stav tak, ako ho uviedol v napadnutom rozsudku. V odôvodnení rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenie oprel a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodíť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bol ustálený prvostupňovým súdom. Taktiež pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák.

Okresný súd svoje rozhodnutie o vine obžalovaného riadne a zodpovedajúco odôvodnil vo svojom rozsudku, preto v podrobnostiach krajský súd odkazuje na toto odôvodnenie.

V prvom rade je potrebné uviesť, že možno súhlasiť s názorom okresného prokurátora, že z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže nie je významná intenzita použitého násillia, teda či v prejednávacom prípade sotenie zo strany obžalovaného bolo silné alebo slabé.

Aj podľa názoru krajského súdu použitie násillia menšej intenzity má význam iba pri posudzovaní závažnosti protiprávneho konania obžalovaného, pričom ani výnimočne malá intenzita násillia alebo hrozby bezprostredného násillia nie je dôvodom, aby sa konanie páchatel'a posúdilo ako trestný čin krádeže.

Pri trestnom čine lúpeže podľa § 188 Tr. zák. však objektívna stránka páchatel'a spočíva v tom, že použije násillie alebo hrozbu bezprostredného násillia ako prostriedok na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu poškodeného. Podľa názoru krajského súdu práve táto okolnosť však nebola dostatočne preukázaná.

Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že poškodený U. L. bol invalidným dôchodcom, a to vzhľadom na hendikep pravého bedrového kĺbu, pričom pri chôdzi používal barlu. Pred odchodom z pohostinského zariadenia vypil 3 až 4 borovičky a 3 až 4 pívá, tak ako to uviedol vo svojej výpovedi. Z fotodokumentácie trestného činu vyplýva, že pri odchode z pohostinského zariadenia musel prekonať výškový rozdiel medzi chodníkom a vozovkou. O intenzite fyzického násillia zo strany obžalovaného tento poškodený v prípravnom konaní, ale i na hlavnom pojednávaní vypovedal rozdielne.

Vzhľadom na tieto skutočnosti vznikla pochybnosť o tom, či samotné sotenie zo strany obžalovaného priviedlo pád poškodeného alebo tento spadol na zem v dôsledku požitého alkoholu, svojho hendikepu a nerovnosti terénu. Nebolo teda jednoznačne preukázané, či obžalovaný použil násillie alebo hrozbu násillím ako prostriedok na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu poškodeného, alebo či iba nevyužil situáciu, kedy poškodený spadol na zem a následne mu odcudzil peňaženku. V tejto súvislosti sa preto krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, že v tejto okolnosti je potrebné aplikovať

jednu zo základných zásad trestného konania, t.j. in dubio pro reo, teda v pochybnostiach treba okolnosti vykladať v prospech obžalovaného.

Krajský súd sa preto stotožnil so záverom okresného súdu, ktorý konanie obžalovaného posúdil iba ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák.

Krajský súd preskúmal aj výrok o treste a dospel k záveru, že trest, tak ako bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, je v súlade so stavom veci a zákonom.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste. Podľa odpisu z registra trestov obžalovaný sa doposiaľ dvakrát zodpovedal pred súdom za protiprávne konanie. Podľa evidencie priestupkov má doposiaľ od roku 2010 päť záznamov. Väčšina protiprávneho konania obžalovaného sa týkala majetkových deliktov. Predchádzajúce odsúdenia súdom, ale i postihnutia za priestupky u obžalovaného neviedli k náprave. Preto aj krajský súd dospel k záveru, že trest, tak ako bol obžalovanému uložený okresným súdom, je uložený v súlade so zákonom a stavom veci.

Keďže krajský súd nezistil pochybenie ani vo výroku o náhrade škody, nepovažoval odvolania okresného prokurátora a obžalovaného za dôvodné, a preto ich podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.